

Arendsoog knapt het op

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*Arendsoog
knapt het op*

J. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1951

© J. Nowee, 1951

© Illustraties: Piet Broos

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: J. Huizinga

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1006 8 (paperback)

ISBN 978 90 499 1120 1 (hardback)

ISBN 978 90 499 1068 6 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Een vreemd verzoek

De sheriff van Dorwan moest hartelijk lachen om het verbouwereerde gezicht, dat Arendsoog zette.

'Ik vind het helemaal niets om te lachen!' zei Arendsoog. 'Waar ziet die meid me wel voor aan!'

'Nou, nou, die meid!' grinnikte de sheriff. 'Denk er wel om, dat deze jongedame niemand minder is dan de dochter van de eigenaar van de Triangle-ranch, en op het ogenblik de feitelijke bazin!'

'Ze kan in de lucht vliegen! Meent ze daarom, iedereen maar te kunnen commanderen?'

'Wat is er aan de hand?' klonk opeens de stem van Mrs. Stanhope, Arendsoogs moeder. 'Hebben jullie ruzie?'

'Welnee, moeder. Het is heel iets anders. Maar dat kan de sheriff u beter zelf vertellen.'

De sheriff was opgestaan, om Mrs. Stanhope de hand te drukken, en zei toen:

'De kwestie is, Mrs. Stanhope, dat ik een brief gekregen heb van een zekere Miss Barbara Anston van de Triangle-ranch. Ze zit verschrikkelijk in de knoei. Veel bijzonderheden geeft ze niet, maar het schijnt, dat haar vader op een geheimzinnige manier verdwenen is. Op de ranch gaat alles verkeerd. Haar vader is een goede kennis van Don Esteban de Valorga*. Daardoor heeft ze gehoord, hoe uw zoon hem tegen die Bende van de Blauwe Bergen geholpen had. En nu vraagt ze, of ik hem ken, en als dat zo is, of hij haar wil helpen.'

'Nou,' onderbrak Arendsoog hem, 'dat laatste is wel een beetje anders. Ze doet eigenlijk niets meer of minder, dan mij bevelen, naar de Triangle te komen, om dat zaakje op te lossen. Ze zal mij het verschuldigde honorarium er voor betalen. En dat neem ik niet, moeder. Ik ben haar knecht niet, die ze maar heeft te commanderen. Die jonge-

---

* Zie 'De bende van de Blauwe Bergen'.

dame heeft het een beetje te hoog in haar bol.'

'Och,' suste Mrs. Stanhope, 'ze zal het zo niet bedoeld hebben. Vergeet niet, dat ze je niet kent. Ze weet misschien niet eens, dat je zelf eigenaar van een ranch bent.'

'Wat doet dat nu ter zake, moeder. Wat geeft het, wie of wat ik ben? In ieder geval had ze een heel andere toon kunnen aanslaan, dat stukje hoogmoed.'

'Dat verandert niets aan de feiten, jongen,' zei moeder zacht.

'Dus u meent, dat ik haar moet gaan helpen, ondanks...'

'Juist. Ondanks! Of misschien wel juist daarom. Wellicht krijg je de kans, om die jongedame eens een beetje manieren te leren.'

'Goeie genade! Waar ziet u me voor aan? Voor directrice van een meisjespensionaat? Nou, maar ze wordt feestelijk bedankt, hoor!'

'Goed. Dan doe je dat niet. Maar het is wel zielig, dat haar vader is verdwenen, vind je ook niet?'

En zoals altijd kon Arendsoog tegen de redenering van zijn moeder niet op. Na enig nadenken gaf hij zich gewonnen. 'Vooruit dan maar. Ik zal er eens gaan kijken.'

'Mooi zo,' zei de sheriff, 'dus ik kan haar schrijven, dat...'

'Dat kun je wel, maar je doet het niet, sheriff.' viel Arendsoog hem haastig in de rede. 'Ik wil daar niet met volle muziek ingehaald worden.'

'Maar ze moet toch weten, dat...'

'Ze merkt het gauw genoeg. Als ik op de Triangle aankom, zal ik haar wel vertellen, wie ik ben. Maar eerder niet.'

'Waar ligt die Triangle?' vroeg Mrs. Stanhope. 'Ik heb er nog nooit van gehoord.'

'Precies weet ik het ook niet,' antwoordde de sheriff. 'Het moet in de buurt zijn van de plaats Bevercreek. Die poststempel stond althans op de enveloppe.'

'En waar ligt dan Bevercreek?'

'Dat ligt een heel eind ten westen van Palmida. Tot Palmida kun je met de trein, en ik denk, dat er daar vandaan wel een postwagen zal rijden.'

'Ik moet niets van postwagens hebben,' zei Arendsoog. 'De laatste keer, dat ik daar gebruik van heb gemaakt, is, toen ik voor het eerst naar Don Esteban ging. Doodmoe kwam ik toen in Canon-city aan. Nee, ik neem Lightfeet mee in de trein, en ga van Palmida wel te paard.'

‘Maar dat is een lange rit, jongen,’ kwam moeder bezorgd.

‘Niet langer, dan dat ik met de postwagen zou gaan, en ik word vast niet zo moe. Bovendien loopt mijn komst niet zo in de gaten.’

‘Gaat Witte Veder mee?’ vroeg de sheriff.

‘Witte Veder is op reis voor zijn jaarlijks bezoek aan zijn stam,’ antwoordde Arendsoog. ‘Hij wordt voorlopig niet terug verwacht.’

‘Kun je hem geen boodschap sturen?’ opperde Mrs. Stanhope.

‘Och, laat maar, moeder,’ zei Arendsoog. ‘Hij verheugt zich er altijd zo op, om zijn oude stamgenoten terug te zien. U kunt hem wel zeggen, als hij terug komt, dat hij mij zo gauw mogelijk achterna reist. Ondertussen kan ik het terrein wat verkennen. Ik vermoed wel, dat ik zijn hulp nodig zal hebben.’

‘Ik zou veel geruster zijn, als ik wist, dat hij bij je was,’ meende Mrs. Stanhope. ‘Je weet niet, wat je daar aan zult treffen, en twee spelen meer klaar dan een.’

‘Daar heeft je moeder gelijk in, boy,’ merkte de sheriff op. ‘Ik heb zo tussen de regels van die brief door gelezen, dat het daar helemaal niet pluus schijnt te zijn. Ik denk, dat de een of ander daar een beetje vuil spel speelt. Ik zou maar drommels goed uitkijken, als ik jou was. Pottekijkers kunnen ze gewoonlijk daarbij niet gebruiken.’

‘O, ik zal wel oppassen. Maak je daar maar niet ongerust over.’

‘Wanneer ga je?’ vroeg Mrs. Stanhope.

‘Morgen maar, met de eerste trein vanuit Dorwan. Ik moet Jim nog waarschuwen. Gelukkig, dat het op het ogenblik niet druk is. Hij kan het ranchwerk met de boys best alleen af.’

‘Dan zou ik voorstellen,’ zei de sheriff, ‘om met mij mee te rijden en vannacht bij mij te slapen. Dan ben je zeker op tijd voor de trein.’

‘Dat is een goed idee, Bob,’ stemde zijn moeder in. ‘Is Jim in de buurt? Dan zal ik hem vast laten roepen.’

‘Ik denk, dat hij op de zuidelijke weide is bij het africhten van de nieuwe paarden,’ antwoordde Arendsoog. ‘Als u Ann even wegstuurt, dan ga ik ondertussen mijn uitrusting verzorgen.’

‘En ik ga het eten klaarmaken,’ lachte Mrs. Stanhope. Anders verhoogert die arme sheriff nog.’

HOOFDSTUK 2

Bevercreek

Arendsoog liet zijn vermoeide paard drinken uit de trog voor 'De laatste Kans', het enige café van betekenis in Bevercreek. Dan sloeg hij de teugel om het paardenrek en stapte de herberg binnen. De kastelein keek hem nieuwsgierig aan, terwijl hij doorging met het schoonmaken van zijn glazen. 'Goeie middag,' groette Arendsoog. 'Geef mij een glas bier; want ik verga van de dorst.'

'Goeie middag,' beantwoordde de kastelein de groet. 'Ja, het is wel weertje, om dorst te krijgen. Een mens zou finaal uitdrogen, als hij zich van tijd tot tijd niet goed nat maakte van binnen.'

'Het is in ieder geval voor jou niet om over te klagen, dit warme weer,' lachte Arendsoog. 'Hoe droger de mens is, des te meer behoefte heeft hij aan nat maken.'

Op dit moment klonk een bulderend gelach uit een groep mannen, die rond een tafeltje zaten. Een van hen stond op en begon een cowboylied te zingen, waarmee ze dadelijk allemaal instemden. Daarbij sloegen ze zo hard de maat op de tafel, dat enkele glazen er af vlogen en op de grond aan stukken vielen.

'Nou, nou,' merkte Arendsoog zacht op, 'dat is nogal een luidruchtig stelletje.'

'Zeg dat wel,' zei de kastelein met een beetje bezorgdheid in zijn stem. 'Ze behoren tegenwoordig tot mijn vaste klanten. Het zijn cowboys van de Triangle.'

Arendsoog spitste de oren, maar hij wachtte er zich wel voor, teveel nieuwsgierigheid te laten blijken.

'Tegenwoordig, zeg je?' vroeg hij.

'Ja, dat klinkt misschien een beetje gek,' legde de praatzieke kastelein uit. 'Ik bedoel daarmee, dat het vroeger niet voorkwam, toen de baas er nog was.'

'Wat is er dan met de baas? Is hij dood?'

'Dat weet ik niet. Hij is spoorloos verdwenen. Laat ik er bij vertellen,' voegde hij er haastig aan toe, 'dat dit stelletje vroeger niet bij hem

in dienst was, behalve zijn voorman dan.'

'Kijk eens, het gaat mij natuurlijk niet aan,' kwam Arendsoog onverschillig, 'maar je praat wel in raadselen, vind je ook niet?'

'Och, ik wil het je wel vertellen, vreemdeling, want het is op het ogenblik toch zo'n beetje publiek geheim. Anston, de eigenaar van de Triangle, is enkele weken geleden plotseling op geheimzinnige manier verdwenen. Zijn dochter voert nu het bewind. Het is een jongedame met haar op de tanden, dat kan ik je wel verzekeren. Maar met onwillige honden is het slecht hazen vangen, zeg ik maar. Haar voorman, Blizzard Cockspun, werkt haar zoveel mogelijk tegen. Hij heeft het de cowboys, die toen in dienst van de ranch waren, zo zuur gemaakt, dat ze voor en na ontslag hebben genomen. Daarna nam hij een nieuw stel aan, en het resultaat zie je daar.'

Hij wees naar het dronken stel.

'Zit die Cockspun daar ook bij?' vroeg Arendsoog.

'Nee, die zie je hier niet veel. Wat hij eigenlijk uitvoert, en wat zijn bedoeling is, dat weet ik niet. Ik verdiep me er ook maar niet in. Een kastelein kan zich de weelde nu eenmaal niet permitteren, om partij te kiezen. Ik moet ten slotte van iedereen leven.'

Op dat moment stond een van de cowboys op en kwam met wankele stappen op de bar toe.

'Hallo, vreemdeling!' riep hij, terwijl hij zijn hand met een harde klap op de schouder van Arendsoog liet neerkomen. 'Wat kijk je sip? Geen lol in je leven? Kom, en drink wat met ons. Dan gaat het wel over. Worth, geef hem een borrel. Ik trakteer.'

'Als het je hetzelfde is, neem ik liever nog een glas bier,' zei Arendsoog goedmoedig.

Hij had liever niet de aandacht getrokken van deze mannen, maar nu dat toch het geval was, wilde hij geen ongenoegen hebben. Hij dronk het glas bier uit en gaf toen, zoals dat behoorde, een rondje aan de aanwezigen. Ze stonden allemaal op en kwamen bij hem staan aan de bar. Ze schenen nogal in een vreedzame bui te zijn, uitgenomen een, die hoe langer hoe somberder keek, en achter elkaar bleef drinken. Dit trok ten slotte de aandacht van zijn kameraden.

'Hela, Spark!' riep er een. 'Kijk toch niet zo nijdig! Wat heb je er aan! Drink, en wees vrolijk!'

'Hij heeft de p... in,' lachte een jonge cowboy, 'omdat de baas hem niet meer op wacht wil laten staan bij de Aldarberg! Dat scheelt hem in de verdiensten!'

Op hetzelfde ogenblik kreeg hij van een van de anderen zulk een klap tegen zijn mond, dat hij achterover tegen de grond sloeg.

‘Hou je kiezen op elkaar, loslippig oud wijf!’ gromde de man, die hem de klap gegeven had.

De jonge cowboy krabbelde overeind, mompelde wat, en ging aan het eind van de toonbank staan.

Arendsoog deed, of hem dat alles niet aanging, maar hij raakte hoe langer hoe meer verwonderd.

Wat was dat allemaal? De baas verdwenen. De voorman jaagt de vertrouwde cowboys van de ranch en neemt een stelletje aan, waarvan de een al groter boeventronie heeft dan de ander. Er is iets extra's te verdienen met het op wacht staan bij de Aldarberg. Bovendien mag daar niet over gekletst worden, getuige de afstraffing, die de jonge cowboy in ontvangst had te nemen.

‘Kom,’ zei hij, ‘ik moet eens opstappen.’

‘Gaat de reis nog ver?’ vroeg de cowboy, die de jonge man het zwijgen had opgelegd.

Arendsoog keek hem verwonderd aan, en deed, of hij de vraag niet had gehoord.

‘Het is behoorlijk warm buiten,’ merkte hij op.

De man, die op deze manier werd gewezen op zijn onbescheidenheid, wist, dat hij gezondigd had tegen de regels van het westen. Als een vreemdeling uit zichzelf niets vertelde, dan ging het niemand wat aan, vanwaar hij kwam, of wat het doel van zijn reis was. Maar nu hij eenmaal de vraag gesteld had, wilde hij niet terug krabbelen.

‘Ik vroeg je, of de reis nog ver ging,’ herhaalde hij stug.

‘O, is het waarachtig?’ deed Arendsoog verwonderd. ‘Vroeg je dat?’

‘Ja, dat vroeg ik.’

‘Nou, vragen staat vrij, zou ik zeggen,’ lachte Arendsoog.

‘Zo, zou jij dat zeggen? Nou, ik vind, dat een vraag een antwoord verwacht.’

‘Best mogelijk, al zou ik dat niet altijd willen beweren.’

De man begon zich op te winden.

‘Het schijnt, dat je me dat antwoord niet wilt geven,’ bromde hij.

‘Dat schijnt het niet alleen. Het is zo.’

‘Ik vind, dat jij tamelijk verdacht doet, vriend. Is het een geheim, waarheen jij gaat?’

‘Och, een geheim zou ik het niet willen noemen. Maar daarom hoeft ik het toch niet dadelijk aan de neus te hangen van de eerste de beste

onbescheiden, dronken kerel.'

Toen barstte de man los in een stelletje vloeken en beledigingen. Maar Arendsoog liet hem niet tot een eind komen.

'Hoor eens hier, makker,' onderbrak hij hem, 'als dat allemaal op mij gemunt is, dan wil ik je wel zeggen, dat ik dit niet neem. Ik ben erg vredelievend van aard, maar ik ga zeker niet uit de weg voor zo'n blaaskaak als jij. Zo, daarmee kun je het doen. En als het je niet bevalt, dan kom maar op. Ik vind, dat je de lucht in dit lokaal al lang genoeg bedorven hebt.'

Dat was teveel. Met een luid gebrul greep de man naar zijn revolver.

Och arme! Als hij Arendsoog gekend had, zou hij dat zeker wel gelaten hebben!

Er klonk één schot, maar dat kwam van de kant van Arendsoog. De revolver werd de man uit de hand gerukt, alsof er met een onzichtbaar touw, aan werd getrokken. Met een schreeuw van pijn greep de man naar zijn gekneusde vingers.

'Zoiets moet je alleen maar doen, als je geleerd hebt, hoe je een revolver moet trekken,' zei Arendsoog kalm, terwijl hij de lege huls verving door een nieuwe patroon, waarna hij zijn revolver weer in de holster liet glijden.

De anderen hadden in stomme verbazing toegezien, hoe die vreemdeling nog vlugger was dan hun makker, die toch bij hen bekend stond als een van de snelste schutters. Geen van hen waagde het, om tussenbeide te komen. Ze wisten trouwens, dat dit een zaak was tussen hun kameraad en deze vreemdeling.

‘Wel,’ zei Arendsoog, ‘nu ga ik maar. Tenminste, als je nieuwsgierigheid bevredigd is,’ voegde hij er met een lachje aan toe.

‘Voorlopig wel,’ gromde de man. ‘Maar wellicht ontmoeten we elkaar nog eens. Dan zullen we wel weer zien.’

Buiten klopte Arendsoog Lightfeet liefkozend op de nek. ‘We moeten nog verder, ouwe jongen,’ zei hij. ‘Ik weet wel, dat je moe bent, maar daar is nu eenmaal niets aan te doen. We zullen maar hopen dat we vanavond voor jou een gemakkelijk plekje vinden.’

Hij steeg op en reed de hoofdstraat uit. De eerste de beste voorbijganger klampte hij aan.

‘Waar kan ik hier de sheriff vinden?’ vroeg hij.

De man wees naar een huis van twee verdiepingen op de hoek van een plein.

‘Daar is het gerechtsgebouw,’ antwoordde hij. ‘De sheriff heeft daarbinnen zijn kantoor. Ik vermoed wel, dat je hem nu thuis zult treffen.’

‘Thanks,’ zei Arendsoog en vervolgde zijn weg, om even later voor het gerechtsgebouw af te stijgen.

Sheriff Ralph Cornell had er zijn gemak van genomen. Hij leunde met zijn stoel achterover tegen de muur, terwijl zijn voeten op de rand van zijn bureau rustten. Tegenover hem zat zijn deputy (helper) hem grinnikend aan te kijken.

‘Je kunt me nou wel uitschelden voor al wat lelijk is, Ralph, maar dat neemt niet weg, dat jij er zelf toch ook maar niks van terecht hebt gebracht,’ zei hij.

‘Een mooie kerel ben jij, Shorty Brooks,’ bromde de sheriff. ‘Waarvoor betaalt de staat je dit vorstelijk salaris? Om hier de luilak uit te hangen? Ik zou zo zeggen van nee, hè. Voor de zoveelste keer heb ik je er op uitgestuurd en je gezegd: kom terug met de verdwenen baas van de Triangle. En je komt prompt terug. Daar niet van. Maar zonder Anston. Nou, wat heb je daarop te zeggen?’

‘Wat ik al zo vaak heb gezegd,’ lachte Shorty, ‘namelijk, dat je me eerst maar even moet zeggen, waar ik Anston vinden kan.’

‘Als ik dat wist, kon ik hem zelf wel gaan halen, maar... O, hallo, vreemdeling!’ vervolgde hij dan, ziende, dat Arendsoog al enige tijd dit gesprek geamuseerd aanhoorde. ‘Wat is er van je dienst?’

‘Sheriff Ralph Cornell?’ informeerde Arendsoog.

‘Om je te dienen. In levenden lijve. Tot nog toe. En dit is mijn deputy, Shorty Brooks. Laat ik er bij vertellen, dat er geen groter nietsnut op Gods wonderlijke aardbodem bestaat.’

‘Dat meende ik al te begrijpen,’ grinnikte Arendsoog. ‘Dat gaat altijd zo met deputies. Ik ben er ook een, zie je.’

‘Aha, collega!’ riep Shorty, terwijl hij verheugd opsprong.

‘Eindelijk heb ik dan een lotgenoot gevonden. Heb jij ook zo’n onmogelijk stuk baas?’

‘O ja,’ antwoordde Arendsoog. ‘De sheriff van Dorwan kan soms ook raar uit de hoek komen.’

‘Wat drommel!’ riep Cornell, terwijl hij zijn voeten met een plof op de grond liet neerkomen, om vervolgens zijn omvangrijk lichaam uit de stoel omhoog te hijsen. ‘Ken jij de sheriff van Dorwan?’

‘Ik kom je juist de groeten van hem brengen,’ zei Arendsoog. ‘Voor ik vertrok, heeft hij mij op het hart gedrukt, vooral bij je aan te lopen, als ik in Bevercreek kwam. Maar laat ik me eerst even voorstellen. Mijn naam is Bob Stanhope.’

Shorty liet plotseling een gebrul horen, dat het midden had tussen het geluid van een leeuw, die op het punt stond, zijn prooi te bespringen, en het trompetteren van een olifant.

‘Wat heb jij?’ vroeg de sheriff verbaasd. ‘Voel je je niet goed?’

‘Heel goed! Heel goed!’ bracht Shorty er met moeite uit.

‘Waarom maak jij dan van die gekke geluiden? Ben je je aan het oefenen voor een circus?’

‘Dat doe ik van verbazing en vreugde!’

‘Ik zie niks, om verbaasd of verheugd over te zijn, of het moest wezen, dat ik eindelijk weer eens wat hoor van mijn goeie vriend uit Dorwan.’

‘Maar zegt die naam je dan helemaal niets, meneer de schrandere sheriff?’

‘Welke naam? Van hem hier?’

‘Natuurlijk! Van wie anders?’

‘Bob Stanhope? Nee... ik zou niet weten...’

‘Ja, dat is zijn zondagse naam. Maar hij heeft nog een heel andere. Een bijnaam, waaronder hij veel meer bekend is, namelijk...’

‘Wacht even, Shorty,’ onderbrak Arendsoog hem haastig. ‘Schreeuw het niet van de daken. Dat is nergens goed voor.’

‘Kom hier, Ralph,’ fluisterde Shorty, ‘en luister goed! Mag ik je voorstellen aan Arendsoog!’

‘ARENDSOOG?!’

De mond van de sheriff bleef van verbazing half open staan.

‘Ziet hij er zo niet knap en verstandig uit?’ vroeg Shorty aan Arendsoog. ‘Zo moest hij een foto laten maken. Als hij die voor de etalage hangt, kopen alle knappe meisjes van Bevercreek er vast een.’

‘Arendsoog!’ fluisterde de sheriff, zonder acht te slaan op de plagerij van zijn deputy. ‘Verdraaid, dat is waar! Kerel, wat ben ik blij, je te ontmoeten. Want als het waar is, wat ze allemaal over jou vertellen, dan ben jij juist de kerel, die we hier moeten hebben.’

‘Nou,’ lachte Arendsoog verlegen, ‘wat ze allemaal over me vertellen, zal natuurlijk wel weer, zoals gewoonlijk, sterk overdreven zijn. Dat gaat altijd zo, als je zo’n verhaal uit de zoveelste hand hoort.’

‘In ieder geval, we hebben je hier nodig,’ zei de sheriff.

‘In verband met de verdwijning van de eigenaar van de Triangle,’ vulde Arendsoog aan.

‘Dat heb je natuurlijk zo-even gehoord, toen ik het met Shorty aan de stok had.’

‘Nee, ik kom juist helemaal hierheen, omdat ik een verzoek heb gekregen van zijn dochter, Barbara Anston, om haar te helpen.’

‘Wat vertel je me daar?’ riep Shorty. ‘Een verzoek van Barbara? Dat meen je toch niet? Zij, en iets verzoeken? Nee, dat kan niet.’

‘Ik zie, dat jij haar goed schijnt te kennen,’ glimlachte Arendsoog. ‘Inderdaad, een verzoek was het niet. Het leek meer op een bevel. En om je de waarheid te vertellen, dat zinde mij helemaal niet. Maar toch heb ik me laten overhalen, om hier eens een kijkje te nemen.’

‘Och,’ zei Shorty, ‘het is eigenlijk geen kwade meid, hoor. Ten slotte kan zij het ook niet helpen, dat zij zo is. Ze heeft al heel jong haar moeder verloren, bij de geboorte van haar jongere zusje, en toen heeft haar vader haar veel te veel haar eigen zin laten doordrijven. En nu weet ze niet beter, of het hoort zo.’

‘Heeft ze nog een jonger zusje?’ vroeg Arendsoog verrast. ‘Dat wist ik niet.’

‘En wat voor een!’ riep Shorty. ‘Een blaag van een jaar of vijftien. Wacht maar, tot je eens met haar kennis gemaakt hebt. Dan zul je wat beleven!’

‘Je maakt me werkelijk nieuwsgierig,’ zei Arendsoog. ‘Ik denk, dat ik die dames maar eens ga opzoeken. Is het ver rijden naar de Triangle?’

‘Een goeie twee uur, dan ben je aan de grens van hun grondgebied. Dan wijst de weg zich vanzelf tot aan de ranch. Je rijdt van hier maar recht naar het westen.’

‘Maar je bent toch niet van plan, om nu al weg te gaan?’ vroeg de sheriff teleurgesteld. ‘Deze ontmoeting moeten we vieren. Die meisjes lopen niet weg. Die kunnen nog best een paar uur wachten. We gaan er eerst eens een borrel op drinken, en dan een stukje eten. Ik trakteer!’

Maar Arendsoog schudde het hoofd.

‘Anders heel graag, sheriff,’ wees hij af. ‘Maar nu zou ik graag op pad gaan. Het wordt me werkelijk te laat, als ik eerst mee ga eten. Ik kom niet graag in het donker in een vreemde omgeving, zie je.’

HOOFDSTUK 3

De ontvangst

Terwijl de stralen van de reeds laagstaande zon de bergwanden in een fantastische gloed zetten, reed Arendsoog een nauwe pas in. Hij had zich gemakkelijk in het zadel gezet en liet Lightfeet zijn gang gaan. Hij genoot van het uitzicht. De natuur had hier van de rotsen grillige figuren getoverd, waarvan de roodbruine kleur voor een deel bedekt werd door het donkergroen van de pijnbomen.

Arendsoog liet zijn ogen van links naar rechts dwalen. Hij was moe en slaperig van de hitte en de vrij lange tocht, die hij vandaag achter de rug had, maar van nature was hij gewoon, nauwkeurig acht te slaan op zijn omgeving.

En dat zou wellicht zijn redding zijn van een vrij plotselinge dood...

Terwijl hij zijn blik liet gaan over de oostelijke berghelling, die de pas begrensdde, zag hij opeens een felle schittering, alsof de zonnestralen weerkaatst werden door een spiegelkje. Arendsoog wist met vrij grote zekerheid, dat hier niet met spiegelkjes gespeeld zou worden. Maar hij wist ook, welk voorwerp de zonnestralen op een dergelijke manier zou weerkaatsen...

En terwijl deze gedachte hem in een onderdeel van een seconde door zijn brein gingen, stak hij plotseling de armen omhoog en liet zich van zijn paard rollen, op hetzelfde ogenblik, dat een gewoenshot daverend door de pas rolde!

Hij kwam vrij onzacht op de harde rotsgrond terecht, maar hij had geleerd, hoe hij vallen moest, zonder zich al te erg te bezeren. Hij bleef onbeweeglijk liggen, alsof hij dodelijk getroffen was. Lightfeet had van schrik een steigerende sprong gemaakt, en was er vandoor gegaan. Maar goed getraind als het paard was, bleef het een eindje verder staan, terwijl het verbaasd zijn kop omwendde naar zijn meester. Lightfeet begreep er niets van. Hij zag heel goed, dat zijn baas niet dood was. En toch bleef deze daar roerloos liggen! Arendsoog had zich zodanig over de grond laten rollen, dat zijn rechterhand, die van de oostelijke berghelling was afgekeerd, zich vlak bij zijn holster bevond.

Hij lag daar in een vrij ongemakkelijke houding. Zijn hoed was hem bij de val van het hoofd geslagen, en de zon scheen onbarmhartig op zijn half opgeheven gezicht. Hij had dit graag van de zon afgewend, maar hij durfde geen vin te verroeren, uit vrees, dat de schutter er een tweede kogel aan zou wagen. Een hele tijd, het scheen hem een eeuwigheid, gebeurde er niets. Juist was hij van plan, het er maar op te wagen, in de hoop, dat de verborgen schutter er vandoor zou zijn gegaan, toen hij plotseling vlak bij zich een sluipende voetstap hoorde. Hij gluurde door zijn half gesloten oogleden, maar zag nog niets. Hij durfde nauwelijks adem te halen, want hij wist, dat zijn aanvaller nu

vlak bij hem was.

Dan, opeens, zag hij een paar benen, gestoken in een overall, en daaronder de gewone cowboylaarzen met de hoge hakken. Ze waren nu ongeveer een meter van hem af. Arendsoog had er wat voor over gehad, om te zien, of zijn aanvaller een revolver of geweer in de hand hield, maar hij durfde zijn ogen niet op te slaan.

De schutter scheen tot de overtuiging te zijn gekomen, dat de man daar op de grond buiten gevecht was gesteld. De benen bewogen zich en de meter werd een halve meter... Toen nam Arendsoog zijn kans!!

In een oogwenk had hij zich half omgedraaid en waren zijn handen uitgeschoten naar de nog bewegende benen. Er klonk een gil, toen de schutter zijn onderdanen onder zich vandaan voelde trekken. Even later lag hij op de grond te spartelen, terwijl Arendsoog zich bovenop hem liet vallen.

‘Nou zijn de bordjes verhangen!’ steunde Arendsoog, proberend, zijn spartelende tegenstander in zijn macht te krijgen. Maar deze gaf zich zo gauw nog niet gewonnen en verzette zich uit alle macht. Arendsoog had er de handen vol aan, maar ten slotte kreeg hij toch de overhand. Hij hief zijn vuist op en wilde hem juist met kracht doen neerkomen op de kin van de ander, toen hij tot zijn verbijstering opeens een hoge stem hoorde gillen:

‘Laat me los, gemene kerel!!’

‘Alle duvels!!’ zuchtte Arendsoog.

De wilde kat, die hij met alle macht in bedwang moest houden, bleek een meisje te zijn!!

Plotseling barstte Arendsoog in een onbedaarlijk lachen uit. Hij liet de wilde kat los en stond op. Het meisje kwam half overeind en staarde hem woest aan.

‘Durf je wel, grote kerel, tegen een klein meisje?’ kwam er hijgend.

‘Neem me niet kwalijk, lady,’ hiklachte Arendsoog, die maar niet tot bedaren kon komen. ‘Neem me niet kwalijk, maar wie had dat kunnen denken!’

‘O, kon je dat niet denken? Dat verwachtte ik wel. Je ziet er veel te stom uit om te kunnen denken, jij gemene, slechte...’

‘Hoho! Wacht eens even, dame! Je vergeet één ding! Wie schoot er op mij, toen ik niets vermoedend deze pas binnenreed?’

‘Dat was ik! En ik zou het weer doen, als ik de kans kreeg! Maar dan zou ik beter richten!’

‘Toe maar! Zo’n bloeddorstig, klein nest!’

‘Zeg, hoor eens, je hoeft me niet uit te schelden!’

‘Jij bent begonnen!’ lachte Arendsoog jongensachtig.

‘Ik begonnen? Nietes! Jij begon!’

‘Je hebt me een lelijke, gemene kerel genoemd.’

‘Dat ben je ook!’

‘Zo. En waarom dan?’

‘Omdat je me zo hard tegen de grond hebt gegooid! Dat moet je eens proberen tegen een kerel, die even groot en sterk is als jij!’

‘Neem me niet kwalijk, maar hoe kon ik weten, dat een meisje op mij zou schieten uit een hinderlaag. En hoe kon ik weten, dat ze me geen tweede kogel zou proberen te geven, als ik niet gedaan had, of ik minstens zwaar gewond was?’ Ze moest hier even over nadenken.

‘Hm!’ zei ze ten slotte. ‘Daar heb je gelijk in. Maar... zou je me niet eens helpen, om overeind te komen?’

‘Och hemel,’ lachte Arendsoog, ‘excuus voor mijn ongemanierdheid!’

Hij stak haar de hand toe en trok haar omhoog. De buks, die haar bij de val ontglipt was, lag vlak bij haar op de grond, en ze bukte zich, om hem op te rapen. Maar Arendsoog was haar voor.

‘Wacht even,’ zei hij, terwijl hij zich van het wapen meester maakte, ‘die buks zal ik even in bewaring nemen, tot we elkaar wat beter hebben leren kennen.’

Ze keek hem woedend aan, maar stond natuurlijk machteloos. Ze bleek een meisje te zijn van een jaar of vijftien, flink uit de kluiten gewassen, en erg jongensachtig in haar overall, met de grote stetsonhoed op haar blonde krullen.

‘Kom,’ stelde Arendsoog voor, ‘laten we er eens bij gaan zitten.’

‘Maar ik moet naar huis!’ protesteerde ze ongeduldig.

‘Ik heb zo’n vermoeden, dat we dadelijk dezelfde kant uitgaan,’ zei Arendsoog. ‘Ik zal je wel beschermen tegen dieven en rovers. Of-schoon ik geloof, dat je daar zelf wel toe in staat bent. Kom, ga zitten.’

Hij klopte uitnodigend op een rotsblok, waar hij zelf al plaats genomen had. Even nog aarzelde ze, maar, ziende, dat de man daar tegenover haar heel goed scheen te weten, wat hij wilde, gehoorzaamde ze eindelijk, en liet zich naast hem neervallen.

‘En nu gaan we eerst eens een paar raadseltjes oplossen,’ begon Arendsoog.

‘Raadseltjes?’

‘Juist. De eerste opgave is: wie is deze jongedame? En het antwoord:

de zuster van Barbara Anston.'

'Hoe weet jij...' hijgde ze verbaasd.

'Dus dat heb ik goed geraden. De volgende vraag: hoe is haar voor-
naam? En het spijt me, het te moeten zeggen, maar dat weet ik niet.'

'Gaat je niet aan ook!'

'Weet ik wel. Maar zou je het niet willen zeggen als vergoeding,
dat je mij, arme, onschuldige cowboy, zo maar met een kogel naar de
andere wereld wilde helpen?' Plotseling begon ze te lachen.

'Hoe zei je dat ook weer?' riep ze. 'Arme, onschuldige... Jawel! Daar
zie je echt naar uit! Maar je mag best weten hoe ik heet, hoor. Mijn
naam is Betty.'

Arendsoog stond op en stak plechtig zijn hand uit.

'Hoe maakt u het?' zei hij ernstig. 'Mijn naam, miss Betty Anston,
is Bob Stanhope.'

Betty was ook opgestaan, onwillekeurig, omdat Arendsoog het
deed. Maar haar uitgestoken hand bleef in de lucht zweven, terwijl
haar mond open viel van verbazing.

'Zeg het nog eens?' fluisterde ze dan. En Arendsoog herhaalde zijn
naam.

'Bob Stanhope,' zei ze dan, alsof ze tegen zichzelf sprak, 'Bob Stan-
hope. Maar... maar dat kan toch niet! Waar kom je vandaan? Van
Dorwan?'

'Ik woon daar niet zo heel ver vandaan,' bevestigde Arendsoog.

'Maar... dan heet je nog anders ook... Dan noemen ze je...
Arendsoog.'

'Je hebt alweer gelijk, Betty.' Ze was nu helemaal in de war.

'Maar... o, drommels, wat had ik dan bijna een stomme streek uit-
gehaald!'

'Het staat helemaal niet, als meisjes zulke sterke woorden gebruiken,'
wees Arendsoog haar terecht. 'En nu we zover zijn, moest je me maar
eens uitleggen, waarom je hier in de pas in hinderlaag was gaan liggen,
en zo maar begint te paffen, als er een vreemdeling aan komt rijden.'

'Dat deed ik, omdat vreemdelingen hier niet gewent zijn.'

'Maar dat kun je ze dan toch wel op een andere manier duidelijk
maken ook, zou ik zo zeggen?'

'Dat hebben we al geprobeerd, maar dat schijnt niet te lukken.'

'Maar het lijkt me toch helemaal geen werkje voor jou. Waarom
zetten jullie dan geen wachtposten uit. Jullie hebt toch cowboys in je
dienst?'